

עינים

בגבורה^פ, שהקדוש ב"ה נתן ראל להדביק המלבושים בו י"י שנתן החורה לעמו, וזה התאזר, היא החורה התאזר זיכה דבוק ע"י כ"י^{פא}, וזה ז נחינת החורה והבן:

*

יו כי קדוש אני ה' וגו', דרש^{פב} יכול כמוני ת"ל וכו' ה מקדושתכם. דהנה כל ז בשביל החורה ובשביל ורה וישראל מתנהגים כל יצרואים, שהלדיק מנהיג כל החורה, ויש להש"י חטונג י צר ודס שמקבל חטונג היודעים להנהיג מלכותו, כל העולמות, ובחטערתוח א דלעילא^{פד}. וזהו שאמר יכול כמוני, רצה לומר מוני, כמו שאין אני עושה תא דלחתא כמו כן תרצה עוררו אותך מן השמים, י קדושתי למעלה, ר"ל שהיא למעלה, היא זכה קדושתכם בחטערתוח חתא כנ"ל:

מאור

מזרים אני ולא מלאך^{פי}, ולמה לא שלח הש"י מלאך? אך דקליפות מזרים היתה קליפה גדולה מאוד, שגם מלאך צרדחו לשם הוה אפשר להחגשם ח"ו והיה נשאר בין הקליפות, לכן הוכרח כצ"י הש"י צעלמו לירד שם, והנה יש כוונה בשעת נפילת אפיים לירד בין הקליפות להעלות נ"ק^{פח}, לזה אמר יכול שתרצה לעשות כמוני לירד בין הקליפות, תלמוד לומר כו' קדושתו למעלה כו', רצה לומר שאינו יכול לעשות זה רק אני וכנ"ל:

או יאמר קדושים תהיו וגו', פי' דהחורה מצבת אותנו שבוודאי קדושים תהיו ולא יאבד נפש א' מישראל ח"ו, רק בוודאי יחוקן ויתעלה, והטעם כי קדוש אני, ואחס הם חלק אלהי ממעל והקצ"ה וישראל כלל חד^{פט}, כמארז"ל^צ אחס עשיחס חטיבה א' כו' שנאמר צ"א שמע ישראל וגו' אף אני אעשה אחסם חטיבה א' שנאמר צ"ב ומי כעמך ישראל גוי א' וגו'. ולריך להבין הלא הש"י נקרא אחד האמת, דהיינו שכל האחדים אס מוסיפים עליהם עוד א' הרי הם צ' א"כ אינו א' אמת, אבל להש"י אין שום דבר שנוכל לדמות אליו, כמאמר צ"ג ואל מי חדמינו גו', ולכן נקרא א' האמת, ולפי מאמרים ז"ל הג"ל נמצא הקצ"ה א', וישראל נקראים גם כן א', וא"כ הרי שנים ואינו אחד האמת ח"ו? אך האמת הוא שהקצ"ה וישראל הכל אחד, שהם החלק והוא הכל,

קדושים

עינים

רלו

שהשם הו"י"ה ב"ה אותיות י"ה נקרא מחשבה ואותיות ו"ה נק' קול ודבור צ"י הרי יש בהם שמו ית', ומצטרי אחזה אלוקי צ"ה, וכתיב צ"י דרשו את ה' בהמלאו, רצה לומר בה' מולאות הפה, דהדבור של אדם הוא בכ"צ אותיות החורה, והמה נחלקים לה' מולאות הפה, אחט"ה מהגרון גיכ"ק מהחך דטלג"ת מהלשון צומ"ף מהשפתים זשסר"ץ מהשנים, וכשאומר למשל צרוך, הצי הוא ממולא השפתים והריו"ש מהשניים והכ' מהחך, ומי הוא המחצתן צרגע א' אות א' ממולא זה ואות א' ממולא זה, וכי הוא כה אנושי, כי אס אנת הוא דקשר לון ומיוחד לון צ"י אדני שפתי חפתח צ"ח.

ואמר יכול כמוני כו', רצה לומר שחכה אלהי כמוני שחסכל צעלמך שחכה למדן גדול ויושב ולומד ותהא אלוה ח"ו, הוה לא חכיה, רק שתדע שכלל הוא השי"ת ומחשבתך ודבורך וכל חיותך הוא אלקות. וזהו מארז"ל^{צט} לא יהיה צך אל זר, איזכו אל זר שהוא בגופו של אדם, זה יצה"ר, רצה לומר לא יהיה צך אל זר, האלקות שצך לא יהיה זר ומופרש ממך שהוא אלקות, שלא תהא סבור שחכה הוא החכם, רק שתדע שכלל הוא אלקות כנ"ל, ואמרו איזכו אל זר, רצה לומר שמתמיה ארך אפשר שלא ידע שכלל הוא אלקות? ואמרו שהוא הילצה"ר שהוא מסמא את

פז. הגדה של פסח. ומקורו במכילתא פ' בא ז. וזהו ח"ג דף קמט ע"א. פח. עי' פע"ח שער נפילת אפיים פ"ב. פט. עי' זוהר ח"ג עג ע"א. צ. ברכות ו ע"א. צא. דברים ו, ד. צב. שמואל ב' ז, כג. צג. ישעיה מ, כה. צד. עי' זוהר ח"ג דף רכו ע"ב, בחכמה י' בבינה ה' בתפארת ו' במלכות ה'. ועי' תקר"ו תי' ע דף קלו ע"א, קלא ודבור תפארת ומלכות. וכ"כ שם בדף קלב ע"א, קלא ודבור איהו ו"ה (חכמה ובינה הוא מחשבה). צה. איוב יט, כו. צו. ישעיה נה, ו. צז. הקדמת תקר"ו דף יז ע"א. צח. תהלים נא, יז. צט. שבת קה ע"ב. ק. תהלים פא, י.

כת השחר - ברכות ס ע"ב. מובא ברש"י בראשית א, א. ויקרא טו, טו. פו. שמות

עיניו שיסגור שהוא החכם ושוכח שהכל
הוא הש"י. וזכו כל השוכח דבר א'
ממשנתו ק"י, רצה לומר השוכח את האחד
שהוא השי"ת שוכח ממשנתו שסגור שהוא
בעלמו לומד זה, ושוכח שהכל הוא הש"י.
 וזכו מאמר הכתוב ק"י אל יתהלל החכם
 בחכמתו וגבור בגבורתו ועשיר בעשרו, ר"ל
 שלא יסגור החכם העובד ה' בחכמה, לא
 יסגור שהחכמה היא שלו, וכן הגבור
 המחגבר על ילדו לא ידמה בנפשו שהגבורה
 היא שלו, וכן העשיר השמח בחלקו, כ"א ק"י
 וגו' השכל וידוע אותי, ר"ל שידע שהחכמה
 והגבורה והעושר אינו שלו רק שהכל הוא
 הש"י ית"ש, בזאת, רמז לשכינתו ית'
 מלכות שמים נקרא זאת, שהז' מדות
 מתלבשים בכ"ב אותיות מא' ועד ת' וזה
 מתנהג כל העולמות והבן:

*

במדבר קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל
 כו' כי קדוש אני ה' קדושתו
 למעלה מקדושתכם. כל המקדש את עלמו
 מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה
 מקדשין אותו בעולם הבא ק"י. הנה צראשית
 צרא אלהים גו' בשביל התורה ובשביל
 ישראל ק"י, והנה ישראל הם נשמה לעולם,
 וע"י ק"י מתקיים עולמות עליונים ק"י,
 וכשישראל עובדים את השם בשלימות הם
 מורידים חיות הצורה ז"ה בכל דבר,
 ומחרומם ע"י ק"י כל הנצחיים, והקצ"ה
 הוא נשמה לנשמה ק"י ומחיה כל הדברים

מחמת התעוררות התחתון, והם מעלים כל
 דבר לשרשו, מחמת שהצורה ז"ה שוכן בהם
 כשאין להם גדלות מעבודתו, ואז אשכח את
 דכ"א ק"י כזיכור הקצ"ה מלמס שכינתו
 ושוכן בחוך האדם, ואז הוא לדיק יסוד
 עולם ק"י, כי כמו שצוין צוין אס יפול
 היסוד נחרטע כל הצוין, כן האדם הוא
 יסוד הכל, אס יפגום ח"ו מעשיו הוא פוגם
 בעולמות עליונים ונפסק מצורה ז"ה שאינו
 דבוק בו יחצרך, וכשמטיב מעשיו אזי צורח
 עולמות, כמ"ש ק"י כי הנה השמים החדשים
 והארץ החדשה אשר אני עושה, כי מזה
 שמחדש התורה, צורח אותן שמים וארץ ק"י,
 ואמר אשר אני עושה, אף שהוא מן הלדיק,
 מכל מקום מה הוא האדם שיצרא עולמות,
 אך כשמחצק עם הצורה ית' ואז נעשה
 אחדות כזיכור עמו ית', כי לית אחר פנוי
 מיניו ק"י, כי השכל שצרכו הוא אלהות,
 ואז הקצ"ה צורח אותן עולמות בהתעוררות
 הלדיק, כי מה שהוא עושה הוא הכל
 מעשה הצורה ז"ה, אך הצורה ז"ה נתן
 לנו הבחירה ואס ירצה נפסק ח"ו מהצורה
 ז"ה.

וזוהו קדושים תהיו יכול כמוני, בניחותא,
 פי' תהא יכול לצרוא עולמות כמוני
 כאמור ע"י התעוררות שלך, ת"ל כי קדוש
 אני ה' קדושתו למעלה מקדושתכם, פי' כי
 קדושתו למעלה, מה שנשפע מקדושתו
 למעלה בעולמות עליונים, הוא מקדושתכם
 כשאתם מתקדשים את עלמכם צראשונה

קא. אבות פ"ג מ"ח. קב. ירמיה ט, כב. קג. שם פסוק כג, כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וכו'.
 קד. ויק"ר כד, ט. קה. יומא לט ע"א. קו. ע"י לעיל אות פג. קז. ועל ידם. קח. ענין קיום העולמות
 ע"י ישראל, ע"י זוהר ח"ג דף סו ע"א. ודף קסא ע"א. ועוד. קט. על ידם. קי. זוהר ח"ג קט ע"ב.
 קיא. ישעיה נז, טו. קיב. משלי י, כה. קיג. ישעיה סו, כב. קיד. זוהר ח"א ה ע"א. וע"ע לעיל פי'
 וירא דף נו ד"ה וירא, ולהלן פי' ואתחנן דף שמ ד"ה ועל. קטו. תקו"ז נו, צא ע"ב.

כאמור, ואז נשפע חיות ו
 נשמתו למעלה. וזכו אדם
 מקדשין אותו מלמעלה, פי'
 וכל העולמות מתצרכין עו
 מקדשין אותו בעוה"ב, הוא
 צפ"י יתרו ק"י שיש עולם ה
 עוה"ב עולם הצינה ק"י, וי
 יכול לדבק עלמו אחר ו
 בעלמו תענוג עליוני, הוא
 עוה"ב בחוך תפלתו או לי
 יהיה כוונתו על התענוג, ו
 לעבוד צעירחה עד שיצוא ל
 בעוה"ב, פי' אס מקדש
 כשעובד את ה' מקודס וו
 ולוקח א"ע עם הדבורים לק
 ית' ואז הוא עדיין צנחי' ט
 מקדשין אותו בעוה"ב שיצ
 כאמור:

וזוהו ואל אישך תשוקתך וז
 כי הנה אנו צסוד ו
 מגרמה כלום, שאנו מקבלי
 ז"ה וצרוך שמו, והצורה
 שמשפיע בכל הנצחיים ע
 תכלית, וזכו ואל אישך
 מתחילה צבוא התשוקה ו
 תשוקה למעלה להשפיע
 הנצחיים, ועו"כ הוא ימשו
 ממליכים את הצורה ז"ה
 עושין או אוכלין מצרכין צ

קטז. ריש הפרשה. קיז. זוהר
 אם הבנים שמחה דא יובלא דכי
 קיט. לשון כד הקמח ר"ה ע. ו
 קכ. על ידינו. קכא. קדושים
 קכג. ישעיה סו, א. השמים כס: